

Бащата хвана главата му, и като я повдигна, вгледа се въ лицето му.

Не можеше да го познае.

Павелъ се бѣ преобразилъ: изпито лице, очи хлътнали, чело сбърчено — постникъ съ-кашъ тримирилъ за причастие.

Павелъ обори глава. Неговитѣ сълзи парѣха ржцетѣ на стареца, сълзитѣ на бащата като горещи капки падаха на врата на Павла. Тѣ дълго рониха сълзи безъ да кажатъ дума.

Директорътъ на затвора се залута въ нѣкакви книжа за да остави бащата и сина да се наплачатъ.

Бащата плачеше по несре-тенъ синъ. Сина ронѣше съл-зи да измие грѣшно лице предъ огорченъ баща.